

# 1,2,3, Krokodil

---

“Through the machineries of greed, pettiness, and the abuse of power, love occurs.”

**-Thomas Pynchon**, *Gravity's Rainbow*

“Everything is about sex, except sex. Sex is about power.”

**-Francis Underwood**, *House of Cards*

# 1,2,3 Krokodil

---

August Peereboom

---

---

---

---

---

Ontwerp omslag: A.P.

Krokodil geïnspireerd door het werk van Mario Merz

ISBN: 9789402125252

©August Peereboom 2014

# 1

---

Nooit meer, zelfs niet een kwartier of bijvoorbeeld vijf minuten later, zou ze zich de aan zichzelf gerichte serie korte commando's –sleutels! telefoon! (aanzetten!) rustig! (ademen, ademen!) geld! geen ongelukken! (opletten!)- herinneren en haar afgemeten reacties daarop. Maar ze wist dat het zo gegaan moest zijn. Met trotse schaamte voor wat waarschijnlijk roekeloosheid was geweest zich afvragen hoe ze die ochtend het ziekenhuis had bereikt. Compleet vergeten dat ze in eerste instantie helemaal niet op weg was geweest naar het ziekenhuis. Geen paniek, hooguit irritatie. De herinnering niet uit zelfbehoud uit haar bewustzijn geweerd zoals bij gelegenheidsmoorden of tijdens bevallingen noodgedwongen overwonnen pijn, maar hervonden fracties steeds opnieuw gefantaseerd. Ze was boos geweest. Ze had gezegd dat het slecht uitkwam, vanochtend, maar daar werd geen rekening mee gehouden. Dat kon ook niet, begreep ze, toen ze al in de auto zat; de politie was erbij gehaald, dan konden moeders niet gewoon thuisblijven. Maar misschien was die woede, nou ja, irritatie, haar wel aangereikt als verdedigingsmechanisme; het universum was tot veel in staat. Het had haar adrenaline gegeven, optimale concentratie, uit liefde. Ze zou dit een mooie gedachte vinden.

\*

Op het schoolplein werd gratis koffie uitgedeeld –milde paniek, toen wel, want als de mensen met zeggenschap daartoe overgingen, was het goed mis. Leerlingen en hun opgetrommelde ouders schoolden in steeds wisselende groepjes samen en cultiveerden elkaars verontwaardiging; een Romeinse keizer zou ze spelen geven, nu. Slachtofferhulp was al ter plaatse, twee mannen en een vrouw, gezichten mild, bijna blasé van het alles maar begrijpen, stonden onder een altijd provisorisch en duidelijk bord, met dekens, de burgemeester, lokale pers; overleg over de beste achtergrond voor het ophanden zijnde interview. Twee politieagenten, de enige twee, trokken hun gele hesjes uit; ze wist niet wat dat betekende. Ze zag hoe de rector op de tast zijn kapsel fatsoeneerde, hoe hij, zonder dat autoriteiten en journaillie een moment buiten zijn blikveld waren, via zijn handpalm zijn adem rook. De rector zag haar, begroette haar als een oude vriend. Een gekkenhuis was het. En oh ja, dat was hij even vergeten: niet alleen de politie, ook een ambulance. Haar zoon lag in het ziekenhuis. Welk ziekenhuis? Terug naar de auto. Starten. Geen korte commando's, ook nu niet, maar meteen weer vervlogen flarden van vroeger, toen haar zoon nog klein was.

\*

August Peereboom was er en was er ook niet; onder invloed van bepaalde narcotica was zijn brein overgeleverd aan krachten die er in de waakstand niet aan te pas komen. Streng operatielicht en de

conversatie van chirurgen werden een rafelige, bij vlagen felle hallucinatie van licht- en geluidspulsen die steeds net niks herkenbaars worden en bijna-aanrakingen die uit een andere dimensie lijken te komen; dubieuze wezens die naar hem grijpen, dingen zeggen, over hem. Ondertussen bekeken overleggende artsen onder vergrootglazen en op schermen zijn gehavende geslachtsorgaan; een zwellichaam volledig gescheurd, het andere naar alle waarschijnlijkheid recentelijk onder grote kracht geknikt, beschadigde bloedvaten, een urineleider die niet meer helemaal op zijn plaats lag; alles goed zichtbaar onder een op meerdere plaatsen vaneen gereten huid. De alledaagsheid van het geval liet ruimte voor grappen, in deze kamer allemaal al eens gemaakt. Maar het plichtmatige gelach stroomlijnde de herstelwerkzaamheden; met enige regelmaat een penisbreukje en er hoeft geen vrije tijd meer geofferd te worden aan samen mountainbiken, verplicht kamperen, of eten koken op een houtvuur: hier stond een team. Routineus belemmerde men de doorstroming van gescheurde aders die werden dichtgeschroeid, reikte hiertoe klemmen aan, depte nog even met een sponsje, peilde de diepte van de narcose en prepareerde de aanstaande distributie van verband; de eerste hechtingen konden er al bijna in. Had het iemand hier geïnteresseerd, had men misschien gezien dat een nieuw filmpje zojuist zijn weg gevonden had naar een YouTubekanaal dat *Sneaky Little Wanker* heette en geheel was gewijd aan de op zijn eigen genot gerichte strapatsen van de patiënt. Een linkje naar dat kanaal belandde in de mailbox van August Peereboom. Een lijst van inmiddels negenentwintig filmpjes; onder elkaar, een titel naast een foto. *Raggen*

*onder de kapstok*, twee onderbenen met eromheen een afgezakte broek komen onder een verzameling opgehangen jassen uit. *Meneer, mag ik even naar de wc?* Een foto van een gesloten wc-deur waarop verschillende lachende leerlingen hun telefoons richten. *Proefwerkweek*, een onderarm met strakbespannen pezen onder glimmend vel verdwijnt in een ribfluwelen broek. *De Bus*, een rood aangelopen hoofd steekt boven de hoofdsteunen van een busbankje uit en kijkt als een hert in koplampen in de camera. *De Bus II...*

\*

...*De Bus IV*, en kijk, strikt genomen had de rector hier niks mee te maken, want wat de leerlingen buiten schooltijd allemaal uitspookten kon natuurlijk moeilijk de verantwoordelijkheid van de school zijn maar hij schrok hier wel van, dat mochten ze rustig weten, misschien was dit wel een mooie aanleiding om eens serieus over hulp voor hun zoon na te denken. Hij scrollde nog een beetje door de lijst, mompelde terwijl zijn hoofd demonstratief heen en weer bewoog nog wat titels waarin waterfietsen en schoolreisjes voorkwamen en kwam ter zake, “Meneer en mevrouw Peereboom, dit is natuurlijk onacceptabel,” en dat was natuurlijk een conclusie die pas getrokken was na zorgvuldig overleg met diverse vertegenwoordigende organen die er –samen, want zo deden ze dat op deze school: samen- voor zorgden dat de school van iedereen was en bleef. Alleen vandaag al twee afmeldingen voor volgend jaar, dat was geen toeval. Slechte invloed op de andere leerlingen, ook dat. De school kwam negatief in het nieuws via

diverse lokale media, maar daar ging het natuurlijk niet om. Hun zoon had zichzelf ernstig in gevaar gebracht, en daar kon iemand die het onderwijs een warm hart toedroeg zijn ogen niet voor sluiten, want zo iemand woog de hele dag belangen tegen elkaar af, de belangen van August zelf natuurlijk, maar zeker ook de belangen van zijn medeleerlingen, de onderwijzers, ondersteunend personeel, iedereen had recht op een veilige, prettige omgeving; de rector rekende, kortom, al zou het natuurlijk best even wennen zijn aan het idee, op hun begrip, “meneer en mevrouw Peereboom,” allebei kregen ze een knikje,

“Rest ons niets anders dan elkaar de hand te schudden. Ik wens u wijsheid en sterkte toe, en doet u vooral de groeten aan August,” zei de rector en stak, waarschijnlijk in het kader van de menselijke maat die hier zo hoog in het vaandel stond, begripvol zijn hand uit naar de ouders die aan zijn bureau zaten.

\*

Avond was het en August Peereboom weer thuis. Dezelfde dag. Een dik verband tussen zijn benen. Pijnmedicatie nu in pilvorm maar nog steeds krachtig; hijzelf trager, de wereld niet sneller maar vreemd episodisch doordat potentiële samenhang tussen momenten verborgen bleef achter wolkige welwillendheid, die ruimtes al gevuld had voor hij ze betrad en trouwens een prima vervanging bleek voor samenhang. Hij hoefde niet meer naar school. Hij voelde zich prima, heerlijk; iemand had wat dingen op hun huis geschreven maar de

enige die zich daarover had opgewonden was zijn moeder, zijn vader vond dat wat morgen kon morgen moest: belangrijke dingen eerst, hij ging zijn zoon op de bank leggen, met een lekkere deken, en daar lag August nu, heerlijk. Door de eufemistische mist van de pijnpillen stroomde zelfs nu nog als een koude luchtlaag een restje van de narcose... rilling... lekker... maar steeds duidelijker werden desondanks de grimmig brandende randen van zijn verwondingen; meer pillen mocht niet. Zijn vader keer naar hem, zag hij –heel lang, heel kort of iets daar tussenin- en probeerde dat neutraal te doen maar een trits emoties trok aan spiertjes in zijn gezicht dat maar geen masker werd. Met een uitgestrekte arm. Daaraan een wiebelende hand. Daarin de telefoon,

“August telefoon,” zei de vader.

“Oh,” zei August. Onder de deken was het al een hele tijd een grot en nu hij eruit moest werd dat extra duidelijk maar zonder dat het verder iets verhelderde. Hij spartelde even met zijn benen, zomaar, zoals toen hij nog klein was en wat extra energie kwijt moest, nam de telefoon over, wilde zich al bijna overgeven aan een gefascineerde inspectie van de afzonderlijke toetsen, die ook nog licht gaven als je op een knopje aan de zijkant van het toestel drukte, maar bedacht toen dat hij de telefoon waarschijnlijk had gekregen omdat iemand hem had opgebeld. Hij knikte vanwege dit inzicht, zag en hoorde min of meer tegelijk hoe zijn vader ademloos maar drastisch articuleerde dat het de fysiotherapeut was, besepte tevreden dat zijn knikje heel goed uitgelegd zou kunnen worden als een reactie op die mededeling en positioneerde de telefoon zoals redelijkerwijs verwacht mocht worden,

“Hallo, met August,” zei hij. En in de minuscule tijdsspanne waarin de stilte aan de andere kant zijn aandacht steeds nadrukkelijker opeiste, kon hij bijna horen hoe mogelijke openingen geselecteerd en weer verworpen werden,

“Ha,” zei de fysiotherapeut, te joviaal, gewoon te hard ook, “August, kerel,” stilte weer. Even hing er een vraag in de lucht –over het verloop van zijn herstel, de gebeurtenissen die daartoe noopten, zijn welzijn in meer algemene termen desnoods- die ongesteld bleef tot hij alleen nog maar sociale onhandigheid zou betekenen; een andere vraag dus,

“Zit je ook naar de Sterkste Man van Nederland te kijken?”

“Nee, dat niet.”

“Oh. Nou dit is echt gekkenwerk. Fantastisch gewoon. Die idioten trekken met hun tanden massief stalen kogels door een zandbak. Doorbijtertjes, ha, ha. Of ze kennen gewoon geen pijn, die gasten. Nou ja gezond is het natuurlijk niet. En hoe train je zoiets. Tsja waarschijnlijk gewoon met een paar van die kogels naar de zandbak... een dikke nek krijg je er ook van... ha, ha en een blij tandarts...” August was even weggedreven,

“Tandarts?” Hij hoorde zelf een krasje op zijn stem dat irritatie over het verloop van dit gesprek zou kunnen betekenen maar net zo goed schaamte voor het verliezen van de draad ervan. Of een soort combinatie natuurlijk. ...er was een prettig, wollig gevoel dat zich als een vacuüm volzoog met ijskoud slijm toen August bedacht: tandarts, oh ja, en meteen daarna iets warmes dat hem geruststelde zoals een déjà vu dat soms doet omdat het gesprek waarschijnlijk normaler

verliep dan hij zelf doorhad, als hij zich een beetje op de vlakte hield tenminste want hij wist nog steeds niet wat die tandarts kon betekenen, en nu eigenlijk ook al niet meer zo zeker dat hij dat wel goed had verstaan: tandarts. Hij kon in ieder geval niet zeggen dat hij het een leuk gesprek vond. De telefoon gleed een beetje weg maar August liet het zo.

Daar stond de vader, nog steeds; hij keek naar zijn zoon, zag verwarring op zijn gezicht of meende die te zien, voelde woede: ze moesten de jongen nu met rust laten. Hij vroeg *wat is er* aan de jongen door zijn kin omhoog te zwiepen. Hij wachtte niet op antwoord maar greep steeds urgenter naar een gemimede telefoon, nam die vast over van zijn zoon, kreeg niet lang daarna de echte,

“Tandarts?” zei de vader, hoorbaar vanaf het randje van zijn zelfbeheersing, en nog eens, “tandarts? Meneer, u snapt geloof ik niet hoe mijn zoon er hier bijligt,” een beschrijving volgde, feitelijk ronduit correct maar op een of andere manier toch draaiend rond een aan een zijden draadje bungelende stumper die met zijn laatste krachten nog wat waardigheid bij elkaar probeerde te schrapen en dan werd hij op wat weleens zijn sterfbed zou kunnen worden lastiggevallen met praatjes over de tandarts, en niet door zomaar iemand, nee, door een fysiotherapeut, iemand dus die beter zou moeten weten en zo nog het een en ander... August luisterde er een beetje naar en bedacht ondertussen dat het vreemd was dat de fysiotherapeut nu belde want ze hadden morgen hun wekelijkse afspraak. Even was hij helemaal in het kantoortje, dat de fysiotherapeut behandelruimte noemde, waar het altijd rook naar

linoleum, desinfectans en angstzweet; sinds kort had hij twee tennisarmen. Iedere week werden er elektroden boven de pezen van zijn onderarmen geplakt die schokjes gaven in het ritme waarvan zijn vingers verkrampden terwijl de fysiotherapeut de tijd die dit in beslag nam wijdde aan monologen over het verleggen van pijngrenzen. Nu zag hij aan zijn vader dat de behandelingen erop zaten. Niet omdat zijn tennisarmen genezen waren. Omdat de fysiotherapeut niet alleen de Sterkste Man van Nederland had gekeken maar ook het lokale nieuws. Omdat ook hij hiervan schrok. Omdat hij een nette man was, met een keurige praktijk. Omdat, kortom, de fysiotherapeut helemaal niet zo blij was met August's permanente tennisarmen als zijn gepeperde declaraties en hysterisch opgewekte preoccupatie met pijngrenzen deden vermoeden nu hij wist dat hij die declaraties te danken had aan iemand die zichzelf tweehandig had gemaakt door te presteren tot ver voorbij de gemiddelde pijngrens.

Alsof er niks anders te verwachten was geweest; gelijkmatig, kalm: sereen, deed August Peereboom zijn ogen even dicht. Hij sliep meteen.

## 2

---

Als ze ophielden met fluiten kwamen er nare dingen uit het duister. Dat wisten ze allebei. Routine, rituelen, ja compleet uitgeholde plichtpleging, dat hadden ze nodig. Onder ideale omstandigheden was het al moeilijk genoeg, samen ontbijten.

De vader zei af en toe, terwijl hij de krant van wakker Nederland even liet zakken, dat het allemaal een schande was, waar haalden ze het lef vandaan, bananenrepubliek. Maar zijn hart lag er niet echt in vandaag en zijn hoofd was er niet echt bij. De moeder speelde, terwijl ze als een hyperactieve kolibrie de afwasmachine uitruimde, een cd waarop walvisgeluiden ijl werden omlijst door een middeleeuwse luit en, qua timing, duur en humeur, grillige intermezzo's op een trekfluit.

Helemaal niemand luisterde naar de cd, toch vond de moeder daar, zoals wel vaker, de aanleiding voor haar conversatie; als de mensen maar zouden begrijpen, een kwestie van *willen* begrijpen wat haar betrof, wat de walvissen hun te leren hadden... Ze incasseerde met de gebruikelijke grootmoedigheid de steken onder water van haar man, die in het dierenrijk en de rest van het universum niet de harmonische liefde kon ontdekken die zij erin zag. Maar ze lokte verse steken alleen maar uit om hem een plezier te doen. Loodzware luchtigheid wilde aan twee kanten maar niet veranderen in het alledaagse.

August Peereboom zat er tussenin en bewoog zijn hand langzaam in de richting van zijn kruis,

“August, nee lieverd,” zei de moeder, “je weet toch wat er dan gebeurt?”

“Jezus Christus,” zei de vader.

Uit ervaring kende August inderdaad de risico's van zijn gedrag. De laatste tweeënzeventig uur waren zijn hechtingen al twee keer opnieuw gezet. Dat ging volgens de mensen van de spoedeisende hulp iedere keer een beetje moeilijker, om van het infectiegevaar nog maar te zwijgen. Voor zijn eigen veiligheid zat hij nu verpakt in een soort kunststof kuisheidsgordel, speciaal voor hem op maat gemaakt. Alleen om te plassen mocht hij even uit. Pas als het verband er weer van af was, mocht August weer onder de douche of in bad. Hij had geluk gehad. Een beschadigd zwellichaam, hechtingen. Het liep weleens slechter af. Volledige penisbreuken compleet met beschadigde urinebuizen, ontstoken totdat de maden eruit kropen omdat men gehoopt had dat het vanzelf wel over zou gaan, waren helaas geen broodje aapverhalen. De boodschap van de artsen was helder. Zo'n volledige penisbreuk behoorde ook voor August tot de mogelijkheden als hij op de ingeslagen weg zou volharden.

Hij had weinig bewogen de laatste tweeënzeventig uur, zomin mogelijk zelfs; erbij gestaan en ernaar gekeken, steeds opnieuw en met de perverse fascinatie die we in de regel slechts kunnen opbrengen voor andermans ellende... .. serieus beschadigde piemel... ..van school verwijderd... ..geopereerd... ..geen fysiotherapeut meer... ..'s nachts, omdat August in een reflex en

pillenroes een beetje ruw met zichzelf gespeeld had, opnieuw het ziekenhuis, nieuwe hechtingen... ..hij dacht aan wat de dokter gezegd had over penisbreuken... ..over hechtingen... ..hoe hij dus maar geprobeerd had televisie te kijken... ..te lezen... ..internet... ..*mailtje*... ..per ongeluk of expres had iemand ook hem een linkje gestuurd en toen hij erop klikte zag hij zichzelf, vaak: ‘Sneaky Little Wanker’ heette het aan hem gewijde YouTubekanaal en na een paar filmpjes beseft August dat dat helemaal zo slecht verzonnen nog niet was; zijn in de ribfluwelen broek verdwenen arm schudde heviger en vooral zichtbaarder dan de bedoeling was terwijl hij interesse zat te veinzen in lössbodems, terwijl hij interesse veinsde in de Gouden Eeuw, interesse veinsde in sinus, cosinus en tangens en de hem onringende klasgenoten hun grijnzen richtten naar de camera en de beweging imiteerden; daar was hij weer, tijdens een proefwerk deze keer, en dan de kleedkamer van de gymzaal, en de kantine, het scheikundelokaal tijdens een of ander practicum, of misschien was het biologie, vreemd dat hij zich dat had afgevraagd bedacht August..., “August, nee,” zei de moeder, ze heette Janny, weer, “leg je handen maar op tafel en schuif je stoel eens aan.” August deed wat hem gevraagd werd. De vader heette Cor en rolde onder opgetrokken wenkbrauwen met zijn ogen, “Godverdomme, August.” Toen verdween hij weer achter zijn krant, “Nou, Cor, het is heel normaal gedrag, hoor. Zeker voor een jongen van zijn leeftijd. Heel natuurlijk.” “Toch godverdomme niet aan de ontbijttafel!” De krant scheurde er een beetje van.

Waarschijnlijk klotste er hier toch wat spanning over de dijk van kunstmatige alledaagsheid de keuken in. Om half twee vanmiddag werden ze verwacht in de rechtbank. De twee ouders en hun zoon, schenker der eerbaarheid,

“Ik heb een heel goed gevoel over vandaag,” zei Janny alsof het gezin zich opmaakte voor een dagje Efteling, “Hans is erg goed. Hij heeft een prachtig aura, August. Groen.” Hans was de advocaat die ze gerekruteerd had uit haar meditatiekring,

“Jezus Christus, ” zei Cor, en werd opeens boos, “Jezus Christus, Janny.” Hij wierp de krant van zich af, die maar half op tafel landde en, zo traag dat het kijken hen alle drie medeplichtig maakte, zijn bord meenam dat tegen de tegelvloer kapotspatte. Alsof dat de zaak bekrachtigde gooide Cor, expres vermoedde hijzelf, zijn stoel door het ruwe schuiven ook op de grond en liep de keuken uit terwijl hij binnensmonds iets naars zei over aura’s.

\*

August zat naast zijn moeder, die weer naast Hans zat, te wachten, aan een tafel en de tafel plakte. August bewoog zijn vinger over het tafelblad; het plakken leek een wezenskenmerk van de tafel, nergens plakte hij erger dan ergens anders: de huid van iemand met koorts maar dan koud. Op de tafel lag een half opgegeten boterham, waarschijnlijk met kaas. Een schaal/bord beschilderd met jaren ’70 bloemen vol inmiddels waardeloos muntgeld, thuisbezorgfolders van eetgelegenheden die hun aanbod (gratis!) van ambulante distributie

reeds lang voor hun diverse faillissementen hadden ingetrokken, theelepels, de nooit van cellofaan ontdane rietjes van kleine pakjes drinkyoghurt, waxinelichthouders, een helft van een doormidden gebroken cd, vloeitjes, een brillenmapje en twee brillendoekjes in kleuren die ergens rond 1980 leken afgeschaft. Een wajangpop, overeind gehouden door een grote, met groen imitatieriet omvlochten wijnfles, allebei stoffig, maar toch ook plakkerig, dat kon je zien. Een volle tafel was het. Twee asbakken. Mokken met de logo's van uitzendbureaus en koffiemerken, glazen die ooit mosterdpotjes waren: plakkerig, onder een ouderwetse notenkraker de secuur bijeengehouden bijsluiters van, naar August van harte hoopte en aannam, de diverse psychofarmaca waarmee zijn moeders clientèle wel vaker naar eigen inzicht lacunes in spirituele kennis en/of vaardigheden opvulde, natuurlijk slechts tijdelijk en alleen voor zover de ook over deze tafel verspreide Geschriften (die hun lichten lieten schijnen over het waarom van aardse beslommingen en vertelden hoe in liefdes/vredes/Buddha'snaam nu verder) in door lompe westerse denkwijzen gevormde breinen fijnzinnigheid van interpretatie misten. Op de tafel stond ook het scherm van de computer van Hans en daar wachtten ze op; om de zoveel seconden bevroor de computer, die oud was en waarschijnlijk ook plakte, het YouTube-filmpje dat August zijn schoolcarrière had gekost, de aanleiding was van de op stapel staande rechtszaak. Janny was halverwege een slok rooibos met honing, "Altijd doet hij dat," zei Hans, "Altijd!," in een wat instabiele vibratie die een woedeaanval zou kunnen inleiden, en een huilbui. Hij pakte

het toetsenbord van tafel, aan de randen, met twee handen, kneep tot zijn armen trilden en het toetsenbord krakend de grenzen van zijn fysieke integriteit naderde. Met een kort opwaarts knikje, een fractie voorafgegaan door zijn eigen wenkbrauwen, vroeg Hans aan het toetsenbord of het dan echt kwaadschiks moest. De dodelijk vermoeide want welwillende dictator van een volk dat maar niet horen wil, maar ja, als je niet bereid bent tot actieve handhaving, kun je net zo goed geen grenzen stellen,

“GodverdommeGodverdomme.”

“Nou Hans,” zei Janny, hoofd een beetje achterover want er zat nog thee in haar mond die vanwege een dreigende hoestbui gefaseerd moest worden doorgeslikt, “Het ging net zo goed,” maar, het moet gezegd: het filmpje begon weer te spelen. [ ][ ] *een zwarte vlek bedekt even het halve beeld, waar het nog licht is, is het wazig, tegelijk een doffe bonk tegen de microfoon, vegen van textiel erlangs die klinken als ondergronds gerommel, dan zien we dat de vlek een arm is die tegen de telefoon waarmee gefilmd wordt is aangeduwd om hem die goede richting te wijzen, even snel het interieur van wat duidelijk een bus is, streekvervoer, niet heel druk, man alleen, moeder met kind, oude vrouw met hondje, degene die filmt, Naoom, haar vriendin, Jess, dat kunnen we horen, ze praten met elkaar terwijl Naoom filmt,*

*waar dan? ik zie hem niet,*

*de achterste bank achter die vrouw, hé je hebt een nieuw hoesje, zie ik nu pas, tijger*

*luipaard, muts*

*oh ja, luipaard, Daisy heeft dezelfde*

*Daisy heeft een nepper, doos*

*ja, ik zie hem, maar wij zien hem nog niet, wij zien de oude vrouw die probeert haar hondje een beetje tot bedaren te brengen, het beestje staat op zijn achterpoten, oren in zijn nek, fel, bijna hysterisch, te blaffen naar iets dat zich achter de rugleuning waar hij tegenaan steunt moet bevinden*

*nee, ik zie hem toch niet*

*loop er dan naartoe, en dan schokken van vage beelden van het filmend lopen in een rijdende bus[ ][ ] en het filmpje stopte weer; een teller in het midden van het kader die een percentage toonde dat omgekeerd evenredig was aan de grootte van het gebrek dat de hapering veroorzaakte of misschien alleen maar het wachten moest veraangenamen, bleef steken op zeventien. Hans schoof op en met zijn stoel, verbaliseerde grieven omtrent gebrekkige techniek, en ja: rechtvaardigheid, tot wat ongeveer gemompel was. Janny ademde demonstratief alsof ze in een fris bos haar longen volzoog met iets weldadigs. August tikte en wreef over de plakkerige tafel zoals hij de kamer rondkeek. Het kabbelde een beetje.*

Het huis van Hans. Ooit was het van de parochie en stond vlaknaast een kerk, toen was het van zijn vader, daarna van Hans, de kerk na een brand gesloopt. De muren nog steeds strak wit, de leistenen vloer na een dikke eeuw ook klaar voor de volgende, meubels zo functioneel en deugdelijk dat hun zwaarte en schaarste iets kokets kregen en bijna blijmoedig getuigden van een binnenhuisarchitect met de onwrikbare eigendunk van een martelaar. De gekarameliseerde keldergeur van

vanillewierrook, die net zo typische mufheid van kamille(thee), het muskusachtige van opgehoopt stof, het weeïge umami van verzadigd, afgekoeld afwaswater en overal doorheen het wat zurige odeur van Hans zelf. En natuurlijk overal de kleurige uitheemse frutsels, beelden en kleedjes die hij zo goed kende uit hun eigen huis. De groene olifant met al die armen. Dikke/dunne Boeddha. Yin/yang. Slingers uit Tibet. Ook mensen uit Tibet, priesters ofzoiets, op de foto met steeds dezelfde glimlach. Een kaart van het menselijk lichaam waarop je precies kon zien waar alle chakra's zaten. Nog een maar dan met zonnevlecht en kundalinikanaal. Het contrast tussen de kamer en verlichtingparaferalia die hem vulden was zo groot dat het ondanks de gedeelde deken van stof leek of iemand ze zo weer kwam ophalen. Raar trouwens, bedacht August nu hij wat beter..,

“sTEEDS. mAAR. wEER,” zei Hans, zonder stembanden, ieder woord een klemtoon en zelfs de maar verstoof een beetje speeksel. Hij richtte zich nadrukkelijk tot de computer, het toetsenbord weer eigenlijk, maar toen August zijn ogen zag –bloeddoorlopen en niet meer helemaal synchroon; de vuile, hete kalmte waarmee een overtuigde beul ook de laatste smeekbede terzijde schuift- had hij het gevoel dat hij een gevaarlijke fout gemaakt had door nu pas te kijken. Deze man was gek. En op een of andere manier juist daarom vertelde August zichzelf nu dat er niks aan de hand was: voor sommige mensen is de weerstand van het leven gewoon te groot in een wereld waarin computers ongevoelig zijn voor dreigementen en beweringen vragen om bewijs. Mooie mensen. Magiërs. Onschuldig. Grappig zelfs. Wel schoof hij, met stoel en al, een stukje bij Hans vandaan.

Zijn moeder draaide zich juist in Hans' richting, herinnerde hem eraan zijn energie vooral centraal te houden, gaf hem een compliment: dit soort onrust ging wel vaker gepaard met het aardingsproces (draag je wel genoeg rood?), samen werkten ze aan zijn ademhaling in en weer uit want zo ging dat, ademen, maar mensen maakten dagelijks de grootste fouten en bleven onnodig lang gevangen in cycli van stress en zinledigheid, alleen al daarom was het werk van lichtwerkers zoals zichzelf zo belangrijk, ja nog een keer, in en weer uit en nu even alle aandacht naar de buik, plexus, hartchakra, zonnevlecht graag, aandachtig, onthecht.

Het filmpje was nog steeds bevroren. August hoefde het eerlijk gezegd niet eens te zien want hij had het al drie keer gezien. Met de eerste verbazing –over de lullige aanblik die het tafereel, ontdaan van het fantastische gevoel, bood; de vrije toegang aan vreemde ogen die hij toch echt zelf verschaft had- was ook de nieuwsgierigheid wel verdwenen. Er was hooguit nog een vaag onbehagen omdat mensen die hij niet kende en waarschijnlijk ook niet wilde kennen, hem wel kenden; een onbehagen dat maar beter vaag kon blijven. En ook nu duwde August Peereboom zijn gedachten een andere kant op... de parallellen die hij zag tussen zijn moeder en Hans liepen niet slechts langs lijnen van naar het platteland geïmporteerde meditatiematten; ze liepen ook door hun gedrag. Hoe moest je dat precies omschrijven... het waren mensen die in liefde geloofden, universele liefde... maar ook vonden dat mensen die niet doorhadden dat het allemaal om liefde draaide gewoon hufters waren... zoiets. Hij had het nog niet zo lang geleden voor het eerst opgemerkt en moest er nog een beetje over

nadenken, had er nog niet de goede naam voor, maar hier, vandaag, zag hij het weer, bij Hans.

Hoe Hans over internet praatte bijvoorbeeld. Een paar zinnen geleden nog de bakermat van een verlichte en liefdevolle nieuwe wereldorde, nu alweer de nagel aan de doodskist van ons laatste restje menselijke waardigheid, en dan die reclames overal, commerciële klootzakken. Zijn moeder deed het ook, maar anders. Vurig hopen dat de mensen die verkeerde dingen deden het licht mochten zien, en dan berustend laten merken dat ze heus wel snapte dat dat voor *sommige mensen* nog wel even kon duren... een lachje dat suggereerde dat de kronkels van de menselijke geest voor haar maar weinig geheimen kenden; eenzelfde soort: minachting... liefde en minachting... of minzaam... was dat niet hoe schijnheilige mensen glimlachen... waarschijnlijk wel... Iets anders dat ze trouwens met elkaar gemeen hadden, was dat ze het van zichzelf niet doorhadden, die minachting, en eigenlijk kwam dat doordat ze zichzelf gewoon een beetje te aardig vonden; boven verdenking verheven: gekrenkte, verongelijkte en eigenmachtige stampvoeters, die zichzelf als elfjes zagen... nou ja, dat was misschien een klein beetje overdreven...

Zonder echt te luisteren hoorde August hoe uit Hans' willekeurige erupties patronen ontstonden die trager en trager weer langskwamen, zich stabiliseerden tot iets alledaags... tegelijk (frisser timbre over een cadans van dwang; vogelgekwetter in de lente): het betoog dat zijn moeder bezwerend over steeds sporadischer weerwoorden loodste tot het een monoloog was die de stilaan afgematte Hans wilde overtuigen

van zijn innerlijke kracht. En in. En de liefde die ook in deze kamer voor het grijpen hing als hij die kracht er maar op richtte. En weer uit. Waarom moest hij ook alweer mee? August Peereboom schoof over zijn stoel en weer terug en nog eens, achteloos, eerst. Via het ribfluweel van zijn broek en de kunststof kuisheidsgordel, werd het verband rond zijn piemel beroerd dat dan weer aan de hechtingen trok; als hij het niet te hard deed, was het heerlijk. Oefening→kunst; routine→nuance: het duurde niet lang voor August zijn ritme en draai gevonden had. Bil- en buikspieren produceerden bewegingen die toevallige toeschouwers waarschijnlijk zouden duiden als een tekort aan zitvlees, maar de verhitte sensatie rond de hechtingen alleszins levend hielden, zeg maar: verhevigden, en verhevigden. Genot golfde. August golfde mee.

Ze was uitgepraat. Hans keek naar de vloer, haar zoon wiebelde een beetje. De stilte zwol, werd holler, bereikte het tikken van de grote klok in de gang en alsof het daarop gewacht had, begon het filmpje weer te spelen [ ][ ] *voor de zekerheid zegt Naoom het nog even in de camera*

*je bent een doos, Dais, en Naoom en Jess moeten zo hard lachen dat de beelden uit de bus een paar seconden lastig te vangen zijn in de wetten die gelden in de subdomeinen van chaos,*

“Sorry hoor, maar ik vind die meisjes toch ordinair,” zei Janny. *De camera stabiliseert zich, zoomt in, nee, Naoom loopt, vier, drie, twee banken voor de achterbank,* “Kun je daar niks mee, Hans?” Hans knikte vaag maar keek vooral geconcentreerd naar het scherm. Janny hield haar mond en keek ook. *Tussen de laatste twee banken, vanaf de*

*achterbank dus, steekt opeens een hoofd het gangpad in. Daar was haar zoon. Het hoofd is rood aangelopen, niet van schaamte, van inspanning. Zweet en gehijg, hoewel van deze afstand niet waarneembaar, kunnen redelijkerwijs verondersteld worden. De mond gaat open en weer dicht in bewegingen die eerder kreten suggereren dan gepraat. Geen reactie op de camera, die hem nu toch tot op anderhalve meter genaderd is. Nog dichterbij, een verschil van centimeters is het maar opeens horen we hem*

*Jeeauwwgh, inderdaad een kreet, meteen erna en bijna tegelijk, Jess en Naoom,*

*gadver*

*ieuw. Janny wist wat er nu ging komen, ongeveer; de artsen hadden het met haar besproken. Maar nu. Ze had het filmpje nog niet gezien. Uitgesteld en uitgesteld en gaandeweg verrekend met het onuitputtelijke credit van haar moederlijke intuïtie. Maar nu. Ze durfde even niet naar haar zoon te kijken, of naar Hans, eigenlijk ook niet naar het filmpje en toch was dat het enige redelijke alternatief. Omhoog en naar voren zodat de camera over het laatste bankje heen kan kijken, en daar ligt hij, August Peereboom, ribfluwelen broek op zijn knieën stoot zijn onderlijf ritmisch tegen de leuning van datzelfde bankje. In het bankje heeft hij met zijn zakmes een gat gehakt, en dat gat... neukt hij. Zometeen zou hij vallen, zijn piemel nog vast in dat gat zou hij zichzelf verwonden, milde massahysterie creëren,*

*“Nou, August lieverd, is dat nou alles,” zei ze, ze hoorde hoe haar stem zich richtte op een zonnige toekomst, schoof haar stoel een stukje naar achter, “Zo, dat is beter. Hans, zet jij dat filmpje even*

stop?” opgeruimd, monter, want nu even de dingen op een rijtje en dan kwam alles helemaal goed, daarvan was Janny ten diepste overtuigd. Maar de heren werkten nog niet echt mee, staarden maar naar dat stomme scherm. Ze schraapte haar keel: reacties die lamlendig mochten heten. Hé, van een van de kralen van haar armband begon de verf af te bladderen; ze pulkte eraan en zonder dat ze daar bewust op aanstuurde, dacht ze aan Cor, die op dit moment in de auto zat; kort, leek het, eerst, toen alsof het heel belangrijk was. Hoe ze binnenkwamen, toen nog met z’n drieën.

*vuile gore viezerik*

*nou kom je alweer op YouTube, eikel.* Hoe Cor blijkbaar iets lulligs gedaan had, ze wist niet precies wat, maar kon het zich precies voorstellen, in ieder geval hoe ze, toen ze met z’n viereen in de gang stonden...ja, want zo was het toch? (kom binnen kom binnen; eigenlijk nog niks aan de hand...tijd voor wat individueler begroetingrituelen...Hans die inderdaad een wat warrige indruk maakte, een stap achteruit zette) ja zo was het... en toen dus

*aaaaaargh aaaaaarrg*

*dat komt er nou van, vuile stomme eikel...hoe ze..*

*ha ha, ja, lullo*

*stop, stop de bus, ga weg met die..* hoe ze, nou ja, hoe Hans toen opeens zei, met een tweearmig gebaar dat uitmondde in twee vingers die naar de vloerbedekking wezen GA UIT MIJN BUURT met zijn kin omhoog en ogen gesloten alsof hij zich concentreerde op een niet te passeren krachtveld dat hij voor hun voeten liet ontstaan... Een

enorme doorbraak want Hans had van nature moeite met het aangeven van zijn grenzen...

*aaaaargh...* ze wist nog... nou ja, dat had hier misschien niet zoveel mee te maken... En hoe Cor zich dus, zonder zelfs maar van gezichtsuitdrukking te veranderen, had omgedraaid en doodleuk naar buiten was gewandeld. Want, oh ja, zo kwam ze erop, sommige mensen hadden dus geen vertrouwen, om van empathisch vermogen nog maar te zwijgen... Zo'n mens zat nu prinsheerlijk in de au[ ][ ] Hans zette het filmpje stop, of het was gewoon afgelopen, dat wist ze niet precies, maar nu keken ze allebei wel naar haar. Hans draaide zijn stoel een paar graden,

"Ik kan me niet voorstellen dat je hier straf voor krijgt, August lieverd," zei Janny. Haar zoon wiebelde verder terwijl hij zijn hoofd haar kant op draaide, verstrooide blik uit glazige ogen, eigenlijk een beetje zoals op dat filmpje... oh,

"August, nee lieverd. Blijf eens even stil zitten," hè, dat ze dat nu pas zag. Geen straf dus, want hij was al genoeg gestraft, dat was het, "Jij bent al meer dan genoeg gestraft, lieverd." Hans zocht op de tafel; potlood, blocnote, en begon de hits van al August's filmpjes bij elkaar op te tellen. Janny begreep waarom hij dat deed. Vijfcijferige getallen en verwensingen klonken uit zijn richting; triomf (bij de cijfers) en verbolgenheid (over internetters die zich aan andermans ellende verlustigden) werden samen een toon die uit zijn mond zo natuurlijk aandeed dat het opviel. Wat was hij toch eigenlijk een echte strijder. Hans zei dat de mensen vuile hufters waren en Janny bedacht, niet voor het eerst, dat het serieus een goed idee was om ook eens wat met



\*

Misschien was die drieëndertig daar wel voor bedoeld. Een wenk dat ze met die regressietherapie op de goede weg was. Zeker wist je het nooit helemaal. Een herinnering: Hans die in twee bijzinnen vertelt over geesten in zijn huis en dat verscheidene groeperingen hem afluisteren; nee, geen herinnering, eerder een vaag besef dat dit nog geen uur geleden echt gebeurd is. Dat de drieëndertig helemaal niet per se vertelt dat alles goed komt, maar dat we op onze levensweg een mijlpaal naderen. Gelukkig vroeg ze zich niet af voor wie die drieëndertig eigenlijk bedoeld was. Dat soort vragen, daar kwam je niet uit. Dat zij, als moeder, alles gedaan had wat in haar macht lag, dat was belangrijk.

August drukte zijn gezicht tegen het raam, dat deed hij wel vaker. Zij reed. Cor keek in zichzelf gekeerd naar buiten en zij weer naar hem, haar man; misnoegde woede welde of wasemde niet als gedrag de auto in, maar had als magma onder genoeg druk een vaste vorm zonder te zijn afgekoeld. Alleen zijn neusgaten bewogen af en toe. Groot kind. Zij regelde tenminste dingen, en alles wat hij deed, hooguit, was commentaar geven, maar ook daar dacht Janny niet zo lang aan. Belangrijk was dat er iets belangrijks ging gebeuren. Binnenkort.

\*

Een gure wind probeerde de eerste herfstkleuren van de bomen te waaien maar de hemel was strakblauw. Hippe sjaaltjes wapperden onder gelaten gemopper boven modieuze zomerjasjes die, slechts gemaakt om mooi te zijn, de koude lucht zonder weerstand lieten doordringen tot op de huid van pauserende overheidsfunctionarissen. De winter leek opeens iets groots van plan dat jaar, al kwam dat misschien ook wel door het decor dat grijs achter hen oprees en weinig uit had staan met gevoelens van welbehagen. Voor de zekerheid had men het erop geschreven: rechtbank; grote, stalen letters, over de hele gevel van een gebouw dat ontworpen leek om zich eenduidig maar vooral rechtlijnig aan de burger te presenteren. Ze ontmoeten elkaar op een betonnen loopbrug over een stilstaand water in een betonnen bak vol fietswrakken en groen slijm. Aan de andere kant van de brug was de ingang. Wind werd tussen de betonnen muren over het water gestuwd, maakte gierende herrie en kleine, groene golfjes; met verheven stem praatte Hans eroverheen, “Slecht nieuws. We hebben een andere rechter. Van de Lucht is ziek, nu hebben we Verbaeck. Met e.c.k. en zo kijkt hij ook uit die archaïsche christenkop van hem. Oordeel niet opdat ge niet geoordeeld wordt, en meneer wordt rechter. Tuig is het. Nou ja, het is in ieder geval niet zo’n hypocriet die gezellig gaat zitten beweren dat de Heere liefde is. Wie dat durft te zeggen, heeft de Bijbel niet gelezen... zoals die katholieken ...schijnheilig zalvend geletterd...” “De vader van Hans was dominee,” fluisterde Janny tegen Cor, “Erg streng gereformeerd. Hij heeft nog een hoop te verwerken..” Cor kon niet zien of Hans op het punt stond te gaan huilen of om iets kapot te